

בעזרת צילומים ממסוק

מראה הטוב הזה

מה קורה בגיהינום:

יום שישי, שתיים אחר הצהריים. שעת הסיוט הנוראה לרבבות נהגים ונוסעים, שגורלם אילצם להימצא בזמן זה בכבישי תל-אביב. שעת הצפיפות האיומה ביותר מכל שעות השבוע: כל הרבבות שנדחסו לתוך העיר, מכל סביבותיה, במשך כל היום — ובנוסף להם הרבבות הרוצים לצאת החוצה לסוף-השבוע — מנסים להתפרץ החוצה בבת-אחת.

למעלה, בבלון הפלסטיק הקריר והשליו של מסוק המישטרה, נראה הסיוט כחלום בלבד: נחש אינסופי של כלי-רכב עומדים או זוחלים המכסים כל כביש, כל דרך, כל פיסת אספלט. במסוק המרחף מעל לעיר חנוקה, העומדת בפני סתימה סופית ומוחלטת של עור-קי התחבורה שלה, נמצאים, מלבד הטייס ופקד יורם ניב מענף-התנועה, גם חוליית-כיסוי של העולם הזה.

לפקד ניב, המנסה לעזור בהשלטת קצת סדר בגיהינום דלמטה בעזרת מכשיר-הקשר שלו, התמונה כבר שיגרתית. לצלם ולכתב, הרואים אותה לראשונה, היא מבהילה: יש משהו מחרוז, מעיק, מפחיד, בעיר משוטת, מלאה אנשים המבקשים להימלט החוצה — ותקועים בצוואר בקבוק אחד ענקי, שאין מוצא ממנו. למעלה, במסוק, אין חשים את הזיעה המעיקה על הרבבות למטה, במכוניותיהם הניצלות בשמש הצהריים, בעמידה או זחילה במהירות אפסית.

למעלה, מהמסוק, נראים עורקי-התנועה כאילו חלף על-פני העיר מלאך משועשע, בידיו מיכל-ריסוס ענק, והרדים את כל הג'וקים הקטנים הססגוניים, שרצו לנוע — וקפאו על מקומם.

פקד ניב מנסה להילחם במלאך המרסס, להחזיר

לתנועה את מכוניות-הצעצוע הזעירות, להפוך רוח-חיים בעיר החנוקה. ממעוף-הנשר, הוא מדווח למרחבים ולנפות על היווצרות הפקקים הגדולים ביותר. בעיקבות דיווחו, מוזעקים לשם סיירי-התנועה, בניסיון לשחררם. אולם הניסיון להשתלט על המבול המתמוצץ הזה בעזרת מסוק המושכר לשעתיים מחברת מסוק — הוא מגוחך. כמו שמונחים שאר האמצעים העומדים לרשות סג'ניצב בנימין ברלאי, ראש ענף-התנועה של מישטרת תל-אביב: 15 סיירי אופנוע ומאה שוטרות.

אלה אמורים להשתלט על 200 אלף כלי-הרכב העוברים במחוז תל-אביב במשך יממה רגילה.

„המצב חמור“, קובע ברלאי בפשטות. „בארבעת ה-חודשים האחרונים נתוספו לאיזור תל-אביב בלבד 20 אלף מכוניות חדשות — לעומת עשרת אלפים בתקופה המקבילה אשתקד. יכולת-הקיבול של צומת מערוב, לדוגמה, היא 50 אלף כלי רכב ל-12 שעות. במועל, חול-

צוואר הבקבוק:

רחי לינקולן,

אחרי כל 4 מכוניות

אוד אדום!

פיס בה למעלה מ-80 אלף. המהירות הממוצעת ברחוב אלבני היא 12 קמ"ש. העיר נחנקת. הכבישים אינם עשויים מגומי, ויש גבול ליכולת-הקיבול שלהם. גבול זה הגיע עתה.

„הפיתרון לבעיה הוא סלילת כבישים. יש צורך בכביש אלטרנטיבי לכביש חיפה, בכבישים ועורקים ראשיים מצפון לדרום, דרך כביש ירושלים, וכן בדרכים מערבה ומזרחה.“

אלא שאבות העיר והאחראים לנושא במישור הממלכתי חושבים כנראה שהכבישים הם כן מגומי. או שאינם חושבים כלל. הפיתרונות שלהם שאובים מעולם החלומות, נעים בין תוכניות גרנדיוזיות לרכבת-תחתית לעשור הבא, לבין סגירת העיר בפני כלי-רכב פרטיים, בבחינת שפיכת התינוק יחד עם מי-האמבטיה.

